

LISSERBROEK

De *Olmenhorst* verrees in 1894 op de plek waar eerder een andere boerderij stond, de *Betsyhoeve*, uit 1854. Die werd door brand verwoest

Toscaanse sfeer in Lisse

Op boerderij *De Olmenhorst* wordt een verloren gewaand verleden tot leven gewekt. Stadsbewoners kunnen er appels kopen en een eigen boom adopteren

Carla Joosten Foto's Marco Hillen

Langs de Lisserveg beweegt zich een tractor voort met vrachter op breed spuitapparaat. Efficiënte landbouw, passend bij de polder met zijn kaarsrechte kavels en sloten. Eenmaal op de oprijlaan van *De Olmenhorst* vallen de rijen appelbomen op. Het wemelt er van de veldbloemen en er klinkt gekwetver van de vele vogels, soms overstemd door vlieggluglaawaai. Een paar met kinderwagen wandelt over het pad. De man draagt twee kratten appelsap. Hij blijkt verslaafd aan het huisdrankje van *De Olmenhorst*. 'Je kunt het ook al in Amsterdamse eetcafés krijgen,' zegt Mike Raanhuis (31) opgewekt. Hij zijn vrouw Rose Marie (30) en hun vijf maanden oude baby genieten een vrije woensdagmiddag van het landelijke leven op nog geen halfuurtje van de

stad. Ja, ze wonen er inderdaad tweeëhoop. 'Maar niet achter,' zegt Raanhuis lachend. De Haarlemmermoer heeft meer dan Vinexwijken, vloeiende bedrijventerreinen, wegen, sporen en een wereldluchthaven. Er zijn ook nog boeren en tuinders, die in de strijd om de ruimte overeind trachten te blijven. Florian (45) en Rosemarie de Clercq (41), uitbaters van *De Olmenhorst*, proberen een verloren landleven te cultiveren zodat de Randstedeling zich er terug kan wenen in een tijd dat een appelboom in de tuin heel gewoon was. Stedelingen adopteren op *De Olmenhorst* een boom, bellen later op en vragen: 'Staat de boom al in bloei?' Ze wandelen over het boomwandelpad, kopen biologische producten, een zeepje of karsje in de landgoedwin-

kel en laten de kinderen hun gang gaan in het speelwijdje. Op het terras is er dan tijd voor koffie, en straks lokt de geitenboerderij. In 1854 bouwde Stephanus de Clercq, telg uit een oud koopmansgeslacht, hier op 60 hectare zijn *Betsyhoeve* en plantte er de eerste boomgaard. Brand verwoestte de *hoeve*. In 1894 verrees *De Olmenhorst*, genoemd naar de bomen die er stonden. Het gemengde bedrijf groeide uit tot een fruitteeltoedrijf dat vier generaties standhield.

Onder Govert de Clercq, een kleurrijke figuur die niet alleen actief was in het verzet maar ook zes keer trouwde, begon het moeizamer te gaan. Govert guide zijn vrouwen en kinderen nooit een blik in het bedrijf. Pas zijn laatste echtgenote, Margriet, af-

Ook kinderen hebben het naar hun zin op het terrein van *De Olmenhorst*

Terras van het in Zaanse stijl gebouwde huis waar de *De Clerqs* wonen

Het bekende troebele appelsap komt van appels uit deze boomgaard

Eigenaars Florian en Rosemarie de Clercq. Hij stamt af van de oprichter

komstig uit de Beierse Alpen, liet hij toe. Ze gaf het landgoed met plantsoenen en lanen het aanzien van vandaag, en daarmee de potentie om er meer van te maken. 'Iedere generatie heeft er iets bijgebouwd. Elke brok is een stukje geschiedenis,' zegt Florian de Clercq, die medio jaren tachtig, na een paar niet afgemaakte studies in Amsterdam, besloot het bedrijf als vijfde generatie voort te zetten. 'Pas toen ik op een studentenkot zat, besefte ik hoe goed ik het hier altijd had gehad,' zegt De Clercq. Van het oorspronkelijke landgoed is 31 hectare over, met hier en daar een boerderij, schuur of bijgebouw, waarin ateliers, een meubelmakerij en een kaasboer zijn gevestigd. Trots toont De Clercq het tuinhuisje, gewild voor bruidspergotjes. Het werd een eeuwig geleiden gebouw, samen met het houten huis in Zaanse stijl waarin de familie zelf woont en dat te zien is vanaf de Lisserveg. Verscholen tussen de boomgaarden ligt het Boshuis, te bereiken via een kronkelig pad tussen het weelderige groen. Het houten pand, met verlichting in ongekroelde kronen van perenbomen, kan worden gehuurd voor feesten en partijen. Lange tafels, die buiten op het terras kunnen worden gezet, scheppen er een Toscaanse sfeer. Onder de tien cateraars met wie *De Olmenhorst* zaken doet, is

natuurlijk ook een Italiaan. Van appels alleen kan landheer tegenwoordig niet meer leven. 'Wie een kilo appels koopt, is hier net welkom als iemand die een feest van een paar duizend euro geeft,' zegt Rosemarie de Clercq. Het appelsap doet het zo goed dat er zelfs appels van elders worden ingekocht. *De Olmenhorst* houdt ook kerstmarkten en beurzen, waar handelaars in brocante, kunst en lekkertijen hun waren presenteren. Zo'n buitensterre trek al gauw duizenden belangstel-

'We willen meer zijn dan een hondenuitlaark van Amsterdam'

volgende project wordt een restaurant. Een hartenshuis is het naar het bedrijf halan van de bakker vanwege diens appeltaart. Deze middag rijden vrachtwagens af van een aan de stellingen op te halan van de voorbije buitenbeers. Florian de Clercq houdt een oogje in het zeil. Intussen weidt hij uit over de geschiedenis van de polder en de barriades die een ondernemer ondervindt bij de ambtelijke bureaucratie. Het landleven cultiveren midden in de Randstad valt niet mee. De vliegtuigen van en naar de Kaagbaan op Schiphol detoneren enigszins met de omvang die beneden wordt gemaakt naar biologische fruitteel. En tussen het groen van de omheining door is de oprukkende bebouwing te zien. Wijzend naar twee mannen, van wie er een in pak is, maar met rugzak op, zegt De Clercq: 'Kijk, dat is een ambtenaar van Staatsbeheer. Hij praat met een adviseur van mij. We zijn in gesprek om het recreatief groen uit het bestemmingsplan meer te concentreren, zodat het niet zo versnipperd is. We willen wel wat meer zijn dan een hondenuitlaark van Amsterdam.' Het bestemmingsplan wordt al zes jaar besproken. De ondernemers kunnen er niet op wachten. Een stadsplan van de toekomst is hun ambitie. Ze zijn nu al twintig jaar bezig en geven niet op. ■